

LES FESTES DE LA MERCÉ

La pardala —Mira, menut, ara ja ho pots fer sobre aquestes flors, no cal que ho fassis sobre els senyors que passen.

més jove que no pas quan ne tenien quinze, y si no fos pel ridicol, encara jugarien a riscats pel carrer y a lladres y serenos per les escaletes.

Lo que jo dich y sostinch a peu y caminant, es que de les moltes y moltes coses que avuy se'n diuen diversions o que bonament s'hi prenen, lo que resulten son fadigues y cansaments y si no fos la part decorativa que les adorna y els picarols que hi passen, moltes d'aquestes .. tonteries morrien abans de néixer.

Aquí tenen els teatres de Casino y de consegüent els còmichs que hi treballen: ¿qui es que hi va y s'hi està de gust en no sent la mare del galàn jove o la promesa del còmich, un que sempre's fa el nas xato per fer riure, o be les germanes del traïdor que prou procuren no ferhi falta cap festa però que no poden sortir dels llims de soltera en que's moren, sia per lo lletgetes que son (aixís, en diminutiu, no ho son tant) o sia pel grau de parentiu que les lliga ab el traïdor que molts camins acaba per serho de veres presentse en serio els seus tristos papers. Si en una sala de Societat s'hi apleguen quatrecentes persones, tinguin per ben entès que no arriben a cent les que's diverteixen, puix algunes hi son portades a remolch, altres per compromís y lo més jove per atracció de cor que no hi hà imàn que hi puga compararse.

La sort que entre tots casi ningú està per lo que passa al escenari y si n'hi hà algún que s'hi vulga parar, aquell té la *ramba* que no hi entén gota, lo que també passa ab els *actors*, que sempre estàn

en situació... d'esser trets a cops d'es combra, salvo rares excepcions d'algún bon Jan que's creu que allò va de veres y que tot es comensar, per l'art de Talfa; quants n'hi han d'aquets primers galans que arriben a treure les trenyines del decorat de Romea, o be escombrar els *pasillos* del Principal. ¡Adiós, Borràs!

Divertirse ne diuen de certs jochs y joguines que de pronunciarles t'exposes a renegar y si vols provar de practicarles en cambi t'exposes a que't buidin un ull o be t'arrenquin un bras en rodó.

Ara mateix, conforme dèyem, desde aquí la llotgeta sento els *executors*, dich els músichs que s'han empenyat en que al xibarrí dels seus instruments té de ballar tot el carrer *por el fausto motivo de la Fiesta mejor*, ja mi no'm dá la gana! y mentres ells, els balladors, aniràn desempedrant els carrers a cops de taló, jo als mateixos acorts me faré petar aquell pernil ab tomàtech banyantlo de tant en tant ab un vinet de Castellbisbal que un cop refrescat crida: ¡Beume!

¡Banyar! Això, això es lo propi, això es el divertiment oportú; per aquet divertiment no cal roba planxada ni trajos de dril més o menys barrejat ab cotó de baixa prosapia: aquet si que es un divertiment, y que per poruchs que sien, per basarda que tinguin a l'aigua si venen ab mi jo'ls prometo que la por els passarà tot desseguida; aquell cigarret fumats a la sorra, revestits d'aquell barrament blau y vermell y un cop descansats y aixugats els que tinguin cert recel, se lliguen be els suros o carbasses; s'agafen a la corda y... continúen assentats a la sorra: les

onades si volen alguna cosa ja s'arriuran fins a nosaltres.

Això no vol dir que si tant els agrada no puguin mullarse; precisament no han pas d'estarsen per aigua; lo que podria ser que si ho fessin ab la idea de rentarse com a higiene, donada la *neteja* de l'aigua potser que s'embrutin com uns *dallós*. ¡Sembla que ja hi tornen! Diu que això que ara toquen es la *machicha*; llàstima que la marxa aquella no sigui ballable, ara que potser tornarà a estar de moda.

—¡Noyal porta la cindria que sembla que això ho faràn repetir, un ressopó ab música només ens el podem permetre per aquesta diada. ¡Còm hi refila'l corneti! calla, que se m'acut una idea; porta'l porró que li vuy fer la competència: bufa noy, bufa, que a mi no'm falta pas alè per ferhi una xarricada. ¡Escogida concurrencia...! poch y ben avinguts y si pot ser a la fresca. Vinga broma!

J. ABRIL VIRGILI

ELS *tarlufes* del Brusi se mostren escandalitzats al estil dels antics faritzeus, perque els regidors catalanistes

-¿No deyen que no venien forasters? ¡Mirí quina collada!
-¡Pest!... ¡Es un dirli a vostè!... Son els individus de la Comissió que van disfressats.

EN NICOLAU SALMERÓN

LA NOVA de la mort del il·lustre home públic el nom del qual encapsala aquestes ratlles, va sorprendre a punt d'entrar en màquina el número anterior y sense temps ni espai, per lo tant, pera dedicar més enllà de quatre ratlles a la seva memoria.

Avuy, ab més lleure, podrem dedicar a n'en Salmerón la expressió de la estima de que li som deutors els catalans, d'una manera especial les víctimes de fets l'alusió dels quals se conceputa criminosa, per la virilitat ab que va apareixer a la defensa del dret y de la llibertat en ocasió ben crítica pera Catalunya. Enèrgicament combatérem a n'en Salmerón desde aqueixes mateixes columnes, quan portat per les circumstancies a ser cap visible de la política del desordre de la que era bras executor en Lerroux, el seu nom estava fatalment associat a actes reprobables que ab tota seguretat personalment repugnava, per estar en pugna ab les seves doctrines y procediments polítics; sens recansa li endressem ara el nostre incondicional elogi y li fem avinent la expressió del nostre agrahiment per la hermosa coronació de la seva obra política, per la darrera etapa de la seva vida, esmersada en el be de Catalunya y en particular en el d'aquesta ciutat de Barcelona que'l tenia per digne representant, no com altres vegades portat a les Corts per una massa inconscient y homogenia, sino elegit pels sufragis de tot el poble sens distinció de classes, ni d'estaments, ni de partits. Poch, emperò, havia de costarnos aquesta congraciació ab en Salmerón y olvidar la seva significació anterior al grandióssim homenatge del Saló de Sant Joan, perque en la conciencia de tots estava la mala gana ab que's veya l'eximí repúblic al cap del moviment de pertorbació social que durant uns quants anys mantingué la intranquil·litat a Barcelona.

En Salmerón no hi tenia fe en la virtualitat d'aquell moviment iniciat per en Lerroux, si prou efectiu pera conseguir un triomf passatger als comicis, completament xorch pera determinar la restauració d'un poble en les doctrines de la verdadera democracia.

L'ex-president de la República espanyola que entre altres bones qualitats tenia la de la sinceritat, aixís mateix ho havia manifestat als capítostos del republicanisme barceloní: «Vosaltres m'heu enganyat al dirme que teniem al costat nostre a tot el poble—els deya—y jo no més sé veure que contem ab les classes obreres, factor important però no suficient. Ni l'element intelectual, ni'l directiu, ni l'econòmic estan ab nosaltres, al contrari, ne fugen perque no'ls oferim cap garantia d'ordre ni de benestar.» Plany consemblant al que's feya essent chefe del poder executiu, en quina ocasió es dolia de que per culpa dels que havien afalagat barroerament les passions de les masses y havien desvirtuat la significació de les doctrines democràtiques, la República tot just instaurada fos amenassada de mort per presentarse als ulls dels ciutadans de seny, no com a salvaguarda dels llurs drets, sino com a detentació dels llurs bens materials y de la llur llibertat civil.

Conseqüent ab aquets mateixos principis y en plena efervescencia jacobina a Barcelona, en Salmerón havia predicat la política de tolerancia y de respecte, a les masses exaltades per la oratoria lerrouxista congriadora dels histerismes populars que ab la agresió armada y ab l'incendi dels convents y de les iglesies tractaven irrisoriament d'obrir a Espanya una època de major equitat social y de mutual respecte.

Mes, tant com en Salmerón no's trobava be entre'ls *sportmen* del motí y de la violencia y reprovava que en nom de la República se permetessin veritables delictes contra la llibertat y el dret de gentes, va acullirse de tot cor a n'aquell alsament integral de Catalunya sense batzegades vessàniques, ni predicacions utòpiques, sinó serè, digne, conscient, més fort que la mateixa revolució armada.

Y el pensador, el catedràtic, l'estadista, desafiant ires y amenasses que apuntaven contra la seva mateixa persona, trencant amistats y particulars respectes, va oferir el seu bras y la seva inteligencia a l'obra de Solidaritat Catalana, va mostrarse sincerament amic de Catalunya y sense ser fill d'ella, va comportarse com a germà nostre y feu seva la nostra comuna causa, arribant fins a la rectificació d'alguns dels seus principis polítics, no per volubilitat o conveniencia y si per forsa de convicció adquirida en el seu contacte ab els campions de la causa catalanista y en la observació directa del fet nacional de Catalunya.

Ben segur que, al morir, aquelles *cuatro unidades* que abans havia preconisat com a base de restauració nacional devien quedar tan restringides en la seva conciencia política, que poch li hauria costat arribar al reconeixement del dret que a la seva absoluta autonomia tenen les regions.

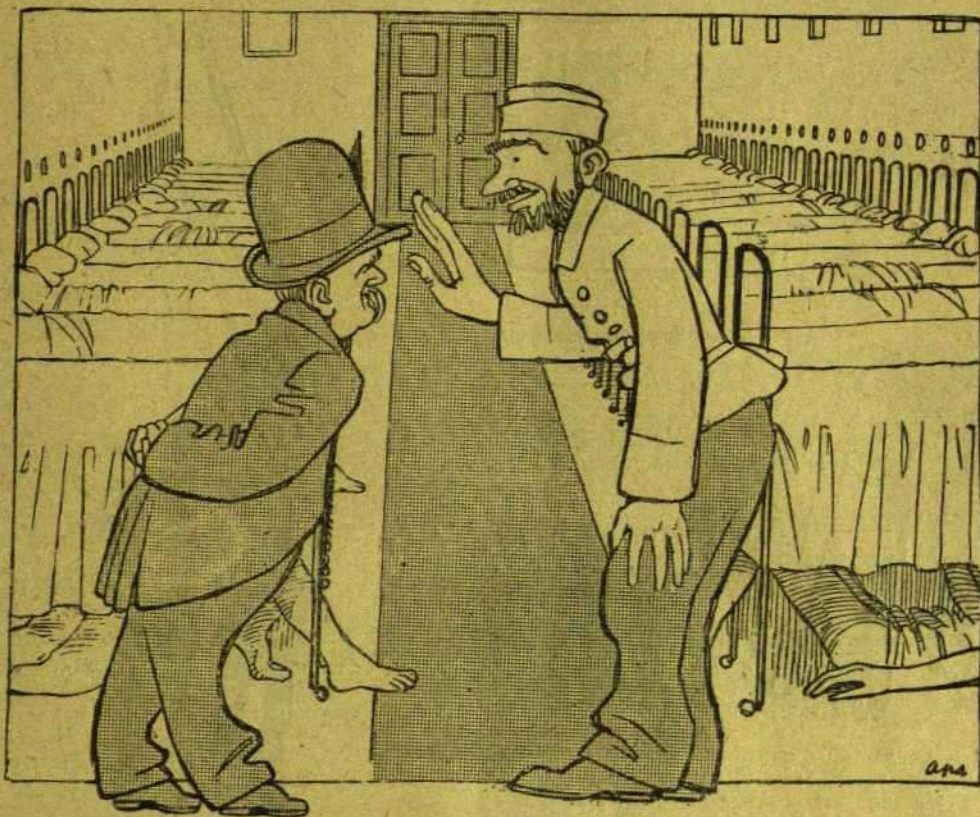
Entre en Salmerón perseguidor dels cantonalistes y en Salmerón chefe de la minoria Solidaria, hi havien mitjansat molts anys, molt estudi de la realitat y molta experiencia política.

Per tot lo dit, per lo que afecta principalment a la cooperació efectiva den Nicolau Salmerón, a l'obra de Solidaritat Catalana, que va anteposar a la seva significació partidista, res té d'extrany que nosaltres, contraris de certs radicalismes doctrinaris del difunt estadista y indiferents ab altres dels principis del seu credo polítich, elogiem en ell lo que al nostre entendre es elogiabile, y li mostrem agrahiment per lo que fora injust no agrahir.

No'l sabem sentir nosaltres el tartufisme de certs conservadors d'ofici que solapadament involucren a n'el Salmerón irreligiós, ab el Salmerón solidari, pera fer sospitós l'homenatge dels catalanistes. Respecte a lo primer, ell s'haurà entès ab la seva conciencia y Deu l'haurà judicat; respecte a lo segon, tocant a la seva cooperació principalíssima a l'obra de pau, d'humanitat y de justicia social y per lo tant bona y perfectament cristiana, que Solidaritat Catalana representa, els catòlics més escrupulosos poden perfectament, sense fer traició als llurs principis, tributar al eminent patrici el bon recort a que per aquet concepte es acreedor.

Aixís ho hem entès y ho practiquem nosaltres.

Descansi en pau l'ànima de D. Nicolau Salmerón.

VISITANT UN MANICOMI

- Aquesta es la sala dels que tenen la mania del automovilisme.
- ¿Ahont son els malalts?
- Sota els llits que arreglen les averies.

¡Això es massa!

Ja es hora de que s'acabi aquesta orgia espantosa que enguany han portat les festes a la nostra Barcelona. Si això dura gaire més la gent se tornarà boja. No's fa res en tot el dia, tothom balla, tothom corre, els bars no donen l'abast en despatxar gaseoses, als cafès els falta lloch pera enquibir la parroquia, les fondes plenes de gent desde'ls baixos a les golfes, y festes a tot arreu, i tothom vinga fer broma! Aquí peten una piula, allà aixequen una bomba, allí engeguen corre-cames pera esparverà a les dones, més amunt hi fan sortija, més avall fan altres coses, a la dreta un organillo executa Las Bribonas. Aquí balcones ab domassos

de llustrina voluptuosa, allí un parell de banderes... en fi, tot plegat una olla; una disbauxa continua y un desenfreno de broma. A la nit, que es, com sabem, l'hora en que'l descans s'imposa, per més que estiguem cansats ¿qui's fica al llit? ¿qui reposa mentres la Rambla us convida, ab aquells llums que enamoren, a disfrutar l'espectacle d'una visió fantàsica? Dificilment veurem més aquells grans cercols de bota voltats de peres radiantis circundant inmensos trònges. No es fàcil que cap més any surtin aquells pals anormas, ni aquell bè de Deu d'escuts que fins sembla que enrahonem! Lo dit, si això dura més, la gent se tornarà boja. Els senyors del Sindicat han volgut fer moltes coses sense mirar que ab això duyen perjudici al poble ja que tant tant disfrutar deu perjudicar per forsa.

L'Alcalde que aixís ho ha entès, ha donat les seves ordres per fer que l'Ajuntament, que en tot temps y a totes hores ha de procurar pel be dels veïns de Barcelona, de cap modo cooperés a aquestes festes grandioses. Senyor Bastardas, ben fet; li dono la enhorabona per la seva decisió; senyor don Alberto ¡tòquia! Y els senyors del Sindicat que s'han passat tantes hores conjuminant un programa tan digne de Barcelona, un cop s'hagin acabat les futeses portentoses que han sigut la admiració de tots els veïns... d'Europa, poden tornarsen al llit que per dret els hi pertoca.

K. O. K.

LECTURA SENSA- CIONAL

Desventures del detective

TRIFON OLMEZ

contades per en K. O. K.
ex-malalt de l'Hospital
de la Santa Creu.

Un crim extrany

(acabament)

OLMEZ y jo vàrem passar tot el matí practicant examens detinguts en el jardí, escala y habitacions. Cada nou detall era motiu d'una nova deducció: un misto, una cua de cigarro, una terenyina, de tot treya Olmez les més estranyes conseqüències. D'uns esquitxos que hi havia en el mirall del tocador ne va deduir que'l marquès estava encostipat.

Van ser cridats a declarar tots els veïns, però cap de les declaracions va donar el més petit resultat. Ningú havia vist res.

—Amich Watson—me va dir Olmez quan vàrem quedar sols,—cada vegada me refermo més en la certesa de que'ns trobem davant d'un crim monstruós que'ns donarà molta feina, però del que espero treure molt profit.

—¿Quartos?

—No, senyor, no: profit moral, honra de detective.

Confesso que comensava a tenir confiança ab el meu amich: m'havia endevinat perfectament tot lo que jo havia fet el dia abans y, ho repeteixo, comensava a tenir fe ab la seva ciencia *analítich-deductiva*. Això feya que cregués que tot quan havia deduit respecte al crim del carrer de Cuch Street, com deya Olmez, era l'Evangeli.

A les quatre de la tarde va venir el jutjat, va instruir diligències y's va retirar.

A les cinch Rolando va presentarse. Estava molt cansat.

—¿Què hi hà?—va preguntarli Olmez.

—Rès de nou, amich meu. He corregut tot el dia, he voltat tots els barris baixos, he destacat agents hàbils cap a tot arreu, y rès: ningú ha fet rès.

—¿No han trobat cap individu de les senyes que jo he donat?

—Sí... però si haguéssim hagut d'agafar a tots els homes de seixanta anys, calvos, tronats, intel·ligents, que viuen sols, etc., etc., a hores d'ara mitg Barcelona seria a la presó.

—Té rahó—vaig mormolar.

—Donchs no'n té—va interrompre Olmez.—¿Ahont es el nas del bon detective? Jo estich cert

que si'm trobava davant del assés, el reconeixeria. Rolando anava a respondre, però'ns va interrompre una forta cridoria que provenia del carrer.

—¿Què es això?—va dir Olmez sortint a la finestra.

Rolando y jo vàrem seguirlo.

Un cotxe acabava de parar davant de la porta del jardí. Del cotxe van baixar un senyor gros ab cara de òliva y un home ab patilles, ermilla de quadros y casaca verda.

El senyor brassejava descompassadament tot mirantnos a nosaltres.

L'home, carregat ab una cistella grossa, se dirigia a la casa.

El senyor, acompanyat de dos o tres veïns que tractaven de calmarlo, va entrar darrera del home de la casaca verda.

Nosaltres vàrem baixar corrents; confesso, sense intenció de voler passar per aixurit, que desseguit vaig ferme càrrech de la situació: els que acabaven d'arribar eren l'assessí y l'assessinat.

—¿Què fan vostès a casa meva?—va cridar el senyor al trobarse davant nostre.

—Som de la policia—va respondre Rolando enenyant la vareta.

—Donchs si son de la policia, la seva feina es al *cuartelillo*.

Rolando va procurar calmar al marquès, que ell y'l seu criat eren, en efecte, els que acabaven d'arribar, y va contarli tot.

El marquès, ab el malhumor que es de suposar, va esplicansho tot. A les quatre del dematí havien sortit ab el seu criat a fer un día de camp a un poble de la costa, varen matar uns colomins precipitadament pera no perdre'l temps y *d'aquí* l regueró de sanch. En quan a la porta del jardí, el criat havia cregut tancar-la y havia quedat oberta.

—Molt bé—va dir Olmez quan el marquès va haver acabat.—Però ¿y'l barret?

—Miri... no vuy que sigui dit que n'he encertat una. Si he endevinat tot lo que va fer ahir es perquè... vaig seguirlo.

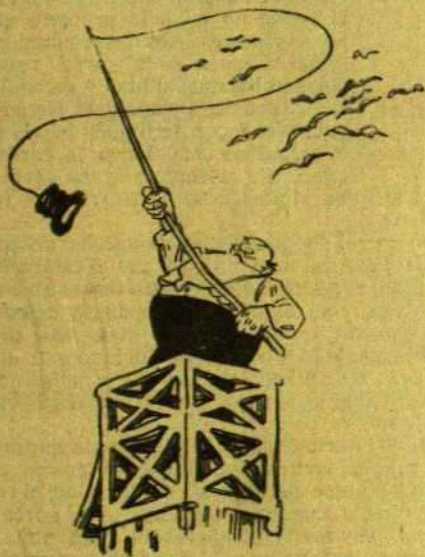
—¡...!

—Bé, però ¿que n'hem de fer gaires com aquesta?

—Cap més, cap més. Veig que no serveixo per detective. Ara canviaré d'ofici: provaré de fer de *curandero*.

K. O. K.

—¿Quin barret?

—El que s'ha trobat en el passadís.

—Veyamlo.

La serietat del marquès no va poder resistir la vista del barret... ¡Era'l de fer volar els coloms!

Al sortir, Olmez va dirme tot baixet:—¡Quina planxa, amich K. O. K., quina planxa!

—¿Y les seves deduccions?

—¡Com sempre!

—Com sempre no: bé ha endevinat tot lo que vaig fer ahir.

¡Vinga broma!

Jo també penso aixís. Decididament lo que convé en mitg de tot es divertir-se. Ara mateix, repat en un balancí ¡benzim-benzam! esperant que passi una alenada fresca, m'estich dins de la llotjeta respirant aromes de flors naturals y de manduques tebiones que m'acaben de despertar mos instints y aficions fartaneres. Be, diràn, ¿això es divertir-se? ¡Y donchs què! ¿Què es divertir-se? Ara, precisament que vivim sobre la tapadora d'una gran caldera d'aigua bullenta, ne diuen divertir-se de posarse colls y punys planxats, corbateta, botines, encara que siguin d'exterior estiuench però que no deixen d'empresonarvos els peus, enmaricanats llensarse a visites o be fer cap a engroixir el nombre de la escullida concurrencia d'alguna Societat no menys distingida.

Ne diuen divertir-se d'amararse de suor, encar que propia, provocada pels giravolts d'un vals més o menys vertiginós o d'una polka saltironejada quan a certes temperatures no convé rès saltat, ronyons inclosos.

—Be, com que vostè ja es d'edat,—me diuen uns;—com que tu ja estàs cansat de tot—me diuen els altres. No senyors, protesto, y demano que immediatament se donguin per no dites aquestes paraules; la edat no la fan els anys: ne conech que'n tenen més que jo però en cambi conserven un cor

LES FESTES DE LA MERCÉ

La pardala —Mira, menut, ara ja ho pots fer sobre aquestes flors, no cal que ho fassis sobre els senyors que passen.

més jove que no pas quan ne tenien quinze, y si no fos pel ridicol, encara jugarien a riscats pel carrer y a lladres y serenos per les escaletes.

Lo que jo dich y sostinch a peu y caminant, es que de les moltes y moltes coses que avuy se'n diuen diversions o que bonament s'hi prenen, lo que resulten son fadigues y cansaments y si no fos la part decorativa que les adorna y els picarols que hi passen, moltes d'aquestes .. tonteries moririen abans de néixer.

Aquí tenen els teatres de Casino y de consegüent els còmichs que hi treballen: ¿qui es que hi va y s'hi està de gust en no sent la mare del galàn jove o la promesa del còmich, un que sempre's fa el nas xato per fer riure, o be les germanes del traïdor que prou procuren no ferhi falta cap festa però que no poden sortir dels llims de soltera en que's moren, sia per lo lletgetes que son (aixís, en diminutiu, no ho son tant) o sia pel grau de parentiu que les lliga ab el traïdor que molts camins acaba per serho de veres presentse en serio els seus tristos papers. Si en una sala de Societat s'hi apleguen quatrecentes persones, tinguin per ben entès que no arriben a cent les que's diverteixen, puix algunes hi son portades a remolch, altres per compromís y lo més jove per atracció de cor que no hi hà imàn que hi puga compararse.

La sort que entre tots casi ningú està per lo que passa al escenari y si n'hi hà algún que s'hi vulga parar, aquell té la *ramba* que no hi entén gota, lo que també passa ab els *actors*, que sempre estan

en situació... d'esser trets a cops d'es combra, salvo rares excepcions d'algún bon Jan que's creu que allò va de veres y que tot es comensar, per l'art de Talfa; quants n'hi han d'aquets primers galans que arriben a treure les trenyines del decorat de Romea, o be escombrar els *pasillos* del Principal. ¡Adiós, Borràs!

Divertirse ne diuen de certs jochs y joguines que de pronunciarles t'exposes a renegar y si vols provar de practicarles en cambi t'exposes a que't buidin un ull o be t'arrenquin un bras en rodó.

Ara mateix, conforme dèyem, desde aquí la llotgeta sento els *executors*, dich els músichs que s'han empenyat en que al xibarrí dels seus instruments té de ballar tot el carrer *por el fausto motivo de la Fiesta mejor*, ja mi no'm dá la gana! y mentres ells, els balladors, aniràn desempedrant els carrers a cops de taló, jo als mateixos acorts me faré petar aquell pernil ab tomàtech banyantlo de tant en tant ab un vinet de Castellbisbal que un cop refrescat crida: ¡Beume!

¡Banyar! Això, això es lo propi, això es el divertiment oportú; per aquet divertiment no cal roba planxada ni trajos de dril més o menys barrejat ab cotó de baixa prosapia: aquet si que es un divertiment, y que per poruchs que sien, per basarda que tinguin a l'aigua si venen ab mi jo'ls prometo que la por els passarà tot desseguida; aquell cigarret fumats a la sorra, revestits d'aquell barrament blau y vermell y un cop descansats y aixugats els que tinguin cert recel, se lliguen be els suros o carbasses; s'agafen a la corda y... continúen assentats a la sorra: les

onades si volen alguna cosa ja s'arriuran fins a nosaltres.

Això no vol dir que si tant els agrada no puguin mullarse; precisament no han pas d'estarsen per aigua; lo que podria ser que si ho fessin ab la idea de rentarse com a higiebre, donada la *netedat* de l'aigua potser que s'embrutin com uns *dallós*. ¡Sembla que ja hi tornen! Diu que això que ara toquen es la *machicha*; llàstima que la marxa aquella no sigui ballable, ara que potser tornarà a estar de moda.

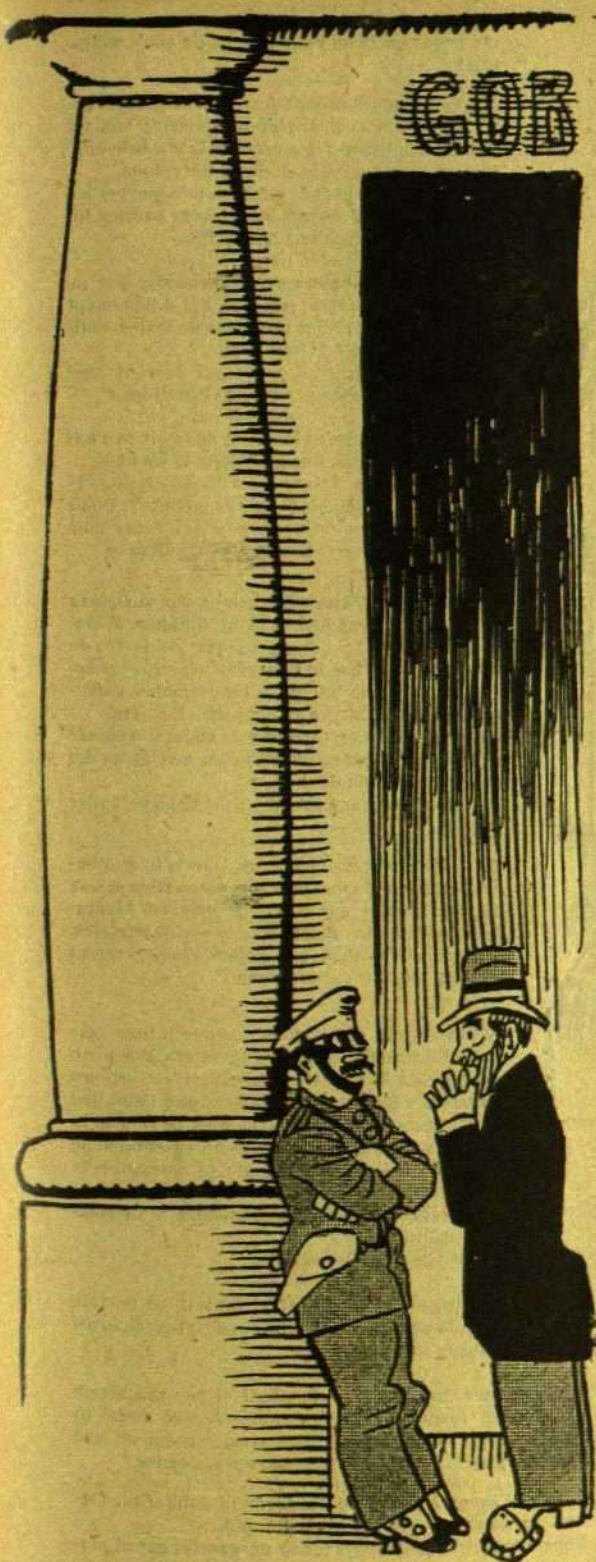
—¡Noyal porta la cindria que sembla que això ho faràn repetir, un ressopó ab música només ens el podem permetre per aquesta diada. ¡Còm hi refila'l corneti! calla, que se m'acut una idea; porta'l porró que li vuy fer la competència: bufa noy, bufa, que a mi no'm falta pas alè per ferhi una xarricada. ¡Escogida concurrencia...! poch y ben avinguts y si pot ser a la fresca. Vinga broma!

J. ABRIL VIRGILI

ELS tartufes del Brusi se mostren escandalitzats al estil dels antics faritzeus, perque els regidors catalanistes

GOR

¡¡NI EL GOVERNADOR VOL SERHI!!

—¿El señor Gobernador?
—Está en Madrid.
—Carat, ara si que veig que deu ser dolenta la Festa Major de Barcelona.

varen adherirse i votar l'homenatge del Ajuntament de Barcelona a n'en Salmerón, *librepensador, antireligioso y antiletrical*.

Això es un manquement al octau dels manaments de la Lley de Deu y per lo tant condemnat per la moral catòlica, perquè l'homenatge que sancionaren els catalanistes va ser, y aixís se desprèn del discurs del representant de la llur minoria en la sessió de referència, y dels articles dels llurs periòdics, a n'el Salmerón *diputat per Barcelona, jefe de la minoria solidaria y amich de Catalunya*, forsa més amich de lo que ho es el pobrissonet *Diario*.

Y tant devia ser aixís, que'ls regidors antisolidaris, ab millors *entendederas* que'l *Brusi*, varen fer la salvetat de que ells votaven l'homenatge, no per aquesta, sino per aquella significació del ex-president de la República espanyola.

Això ja ho sab el *Diario*, però be havia d'aprofitar la ocasió pera justificar la mala fe política y periodística que l'acredita, majorment ab vistes a unes eleccions municipals en les que deurà provar d'inflar per sota mà alguna candidatura de *clases directoras* que bastarà ab que porti el seu *marchamo* pera que vagi a l'aigua irremisiblement.

Per lo demés, no s'esgarrifi el *Brusi* de veure coincidir catalanistes y republicans en l'elogi a n'en Salmerón; lo que realment fa pena es veure al *Avi* coincidir en la oposició a n'aquell home ilustre, ab les turbes demagògiques, ab els *caballeros del cigaló* y ab els *jóvenes bárbaros* violadors de novicies, que el dia en que va acordarse l'homenatge, s'esperaven a la plassa de Sant Jaume pera agredir a un dels regidors representant llur, que va tenir el valor cívich de suscriure la proposició de les honres que han exasperat per un igual al *Brusi* y a la *Caza del pueblo*.

El *Brusi* troba taps al homenatge que l'Ajuntament de Barcelona va acordar tributar a n'en Salmerón, fins pel caràcter de republicà d'aquet.

Al entendre del *Avi*, això no respòn al sentir de la ciutat que, segons diu, es monàrquica.

A nosaltres lo mateix ens té que sigui monàrquica com republicana, mentres sigui ben catalana, però en honor a la veritat hem de dir que el *Brusi* ha fet aquesta afirmació bon xich a la lleugera.

Abans de les darreres eleccions generals nosaltres també ens ho pensàvem, no que Barcelona fos monàrquica, sino que a Barcelona hi havien monàrquics, la majoria de suscriptors del *Brusi* per exemple, però la nostra ilusió va quedar desvanescuda al comprovarse que, efectivament, els monàrquics de Barcelona, escurrialles del antich caciquisme, portats del seu odi als catalanistes que'l varen matar y a la Solidaritat que'l va enterrar, en les eleccions del any passat varen votar... a n'en Lerroux.

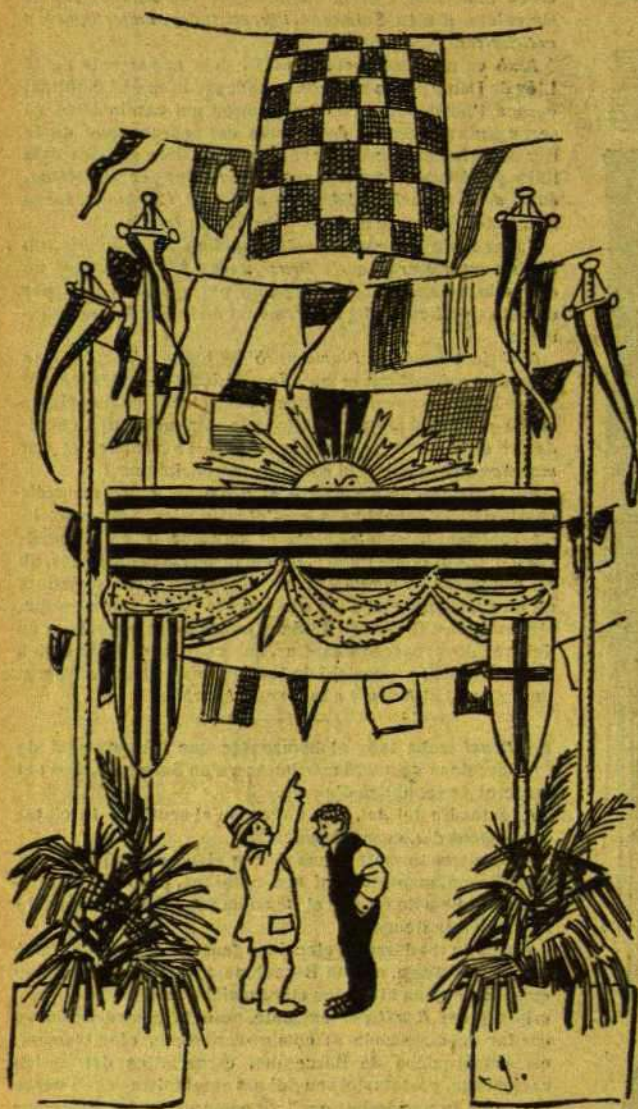
Confessi al menys el *Brusi* que si malgrat tot vol conservar a n'aquets monàrquics el dictat de tals, son uns monàrquics molt *sui géneris*.

Ara si al calificar el *Diario* de monàrquica a Barcelona se refereix a les bones rebudes que s'han dispensat al monarca cada cop que ha vingut a veurens, hem de dirli que s'accontenta ab ben poca cosa, perquè d'aquet monarquisme no'n tirarà gran tros a l'olla.

Quan el *Brusi* ens convenceria de que Barcelona es monàrquica, seria trayent a n'els cossos colegiadors y a les corporacions administratives locals majories compostes d'amichs seus, però d'això ens sembla que n'hi hà per estona.

Entre tant poden dir que *todos somos monárquicos... pero a corona no parece*.

El *Diario de Barcelona* que, tergiversant el sentit del acort prè per l'Ajuntament respecte al homenatge a n'en Salmerón, s'indigna per conceptuarlo dedicat al ateu y al lliurepensador, no sabem com dimoni's compaginarà això ab l'acort del Govern catòlich y monàrquich del seu partit, d'assistir al enterro civil —civil, *Avil!*— y de dedicar honors oficials al ex-president de la República espanyola.

AL CARRER DE MALLORCA

—Lo que no comprench es per què han posat en lloch tan preferent aquella bandera dels cuadros.

—¡Oh! es que en aquest barri tenim predilecció per *les dames*.

Aquesta consideració que abans que nosaltres li ha fet ab molt bon criteri *La Veu de Catalunya*, ben segur que'l *Brusi* la deixarà eternament incontestada.

Es la tàctica d'aquet garnu de *Decano*: no acceptar polèmiques pera que el lector no vegi més que un aspecte de la qüestió. No convé atribular el cervell especial del suscriptor *castizo* fentse el pro y la contra de les coses, y menys donarli lloch a que resolgui y pensi per ell mateix.

Pel contrari, deixantles anar y no recullintles, al suscriptor se li estalvia la feina de rahonar, perque lo que es objeccions el *castizo* es incapàs de fèrseles ell mateix.

Si posseis aquesta facultat ja no tindria el *Brusi*.

Com es costum y tradició en semblant diada a Barcelona, si es que's fan festes, el día de la Mercè va ploure.

Sino que enguany els núvols han fet massa honor a n'els del Sindicat d'Iniciativa, perque, francament, per mullar

tan poca coseta no valia la pena de que's moles-tessin.

A n motiu de les pseudo-festes de la Mercè d'enguany, les companyies ferroviaries han fet bitllets d'*ida y vuelta* a preus baixos desde diferents poblacions de les línies a Barcelona.

Si la rebaixa hagués sigut no més que per les *vueltes*, quants y quants barcelonins haurien tocat el dos de Barcelona aquets dies.

Els del Sindicat han resolt querellarse per injurietes contra els regidors del Ajuntament que varen *jalear* el llur programa de festes, calificantlo de digne de Gratallops.

Francament, trobem que'ls qui deurién querellarse per injurietes son els de Gratallops.

El día de la Mercè a les onze de la nit ja s'havien apagat les lluminaries de la Rambla.

Ab tot, si hem de ser franchs, la disminució de claror gairebé no's reparava, perque'ls llums addicionals potser no arriben a ser tants com els que componen el Sindicat d'Iniciativa.

Uns quants vehins de Barcelona van dirigir fa pochs dies una instancia al Ajuntament demanant l'aprovació d'un programa de festes de la Mercè, en el que hi figuraven números tan suggestius com una sortija a les Rambles, carrers de sach, concurs de ganyotes, etc., etc.

El negociat corresponent va negarse a cursar aquesta sollicitud estimantla com una glosa del programa del Sindicat.

¿Com s'entén una glosa? Un plagi, un verdader plagi.

Els del Sindicat, durant les operacions d'el·letgiment de les Rambles, varen trencar una de les escales que'ls havia deixat l'Ajuntament, calculantse el desperfecte en 500 pessetes.

Vegin què'ls diga, què potser resulta ser el número més car del programa.

TOTA vegada que segons l'article primer dels Estatuts del Sindicat d'Iniciativa, l'objecte que aquesta Associació persegueix es atraure forasters a Barcelona, proposem que l'any que ve al acostarse la diada de la Mare de Deu de la Mercè anuncihi una solemne no celebració de festes, en la seguretat de que la concurrència d'hostes serà extremada.

El projecte es senzill, econòmic y de positius resultats.

Probadlo y os convencréis.

ALTRA vegada la policia ha visitat el dipòsit de postals den Lluís Viola pera cercarhi certes postals sedicioses que ara com abans no va trobar.

Y van..

¿Vol creurens l'amich Viola? Trasladi el seu magatzem als *atillos* del Govern Civil, a fi y efecte de que donat lo molt que sovintegen semblants diligencies, lo propi ell que els agents, puguin estalviar successives molesties.

SEGONS *El Imparcial*, mort en Salmerón la Solidaritat Catalana no podrà subsistir ni un día més.

Aquets *matarifes* madrilenys tenen un ganivet que ni *pincha ni coria*.

Ja hem perdut el compte de les vegades que han mort el catalanisme y que han assassinat la Solidaritat Catalana, malgrat lo qual un y altra segueixen be de salut, gracies a Deu.

Crèguinnos, cambihin d'eina *mortifera*, perque si ab la que

BON NAS

- ¿De qui es aquesta carta?
- Es una convocatoria de la *Caza del Pueblo*.
- ¡No donguis més de 10 cèntims!

ara gasten hi havien de matar pollastres, ¡que'n menjarien poch, Mare de Deu!

ESTAVA anunciada l'assistència als actes que s'han degut celebrar en commemoració de la revolució de Setembre, d'importants representacions de moretistes y canalejistes.

¡Edificant! Aixís deuen ser els monàrquichs-dinàstichs de que segons el *Brusi* està plena Barcelona.

Pel demés, s'ha de confessar que en Moret y en Canalejas han guanyat per mà a n'en Maura en lo de fer la *revolució desde arriba*.

Un periòdich il·lustrat publicava en un dels seus

—¡Vatua, se m'escapa el torito!

últims nombres una informació fotogràfica de la escola de policia creada desde no fa gaire a Barcelona.

En una de les vistes s'hi reproduïa el Gimnàs en el moment en que un alumne feya una planxa.

Si es cert que la fotografia no ment, hém de dir ab tota franquesa que poch bons resultats se treuran d'aquesta Escola si's prossegueix donant a n'els que hi concorrin semblants ensenyances.

Lo que deuen aprendre precisament els futurs policíes, es no a fer *planxes*, sino a no ferne.

De lo contrari ens basta y sobra la policia vella.

ENTRE Valladolid y Medina va ser robat l'altre dia el Sud-exprés de San Sebastián.

A LA RAMBLA (L'INSTINT DE CERTS ANIMALS)

T. cella

— !

El lladre va enfilar-se tranquil·lament al estrep, va ficar el bras en el departament en que viatjava el governador del Banch d'Espanya, senyor García Alix, ab la seva senyora, va emportarse un saquet de mà que contenia joyes per valor de 4.000 duros y 1.500 pessetes en metàllich, y va fugir a corre-cuita.

Ab aquet robo son cinch o sis els que s'han comés durant la temporada en la referida linia, havent quedat sempre els delictes en la impunitat, lo qual fa que'ls lladres tinguin cada vegada més atreviment.

Per aquesta rahó esperem veure publicat el millor dia en els periòdichs un telegrama semblant:

«Al pasar cerca de Babia el tren de San Sebastián le fué robada la máquina y el vagón *sleeping-car*.»

L'endemà mateix de la mort den Salmerón *El Imparcial* ja feya calendaris sobre qui fora el substitut del difunt en la Jefatura de la minoria solidaria.

Segurament que no ho serà en Gasset.

Pel demés, es particular que el mateix diari que ha dit que la Solidaritat no té importància pera merèixer que se li dediquin ni tres columnes de diari, s'ocupa de les més insignificants minucies de la matelxa.

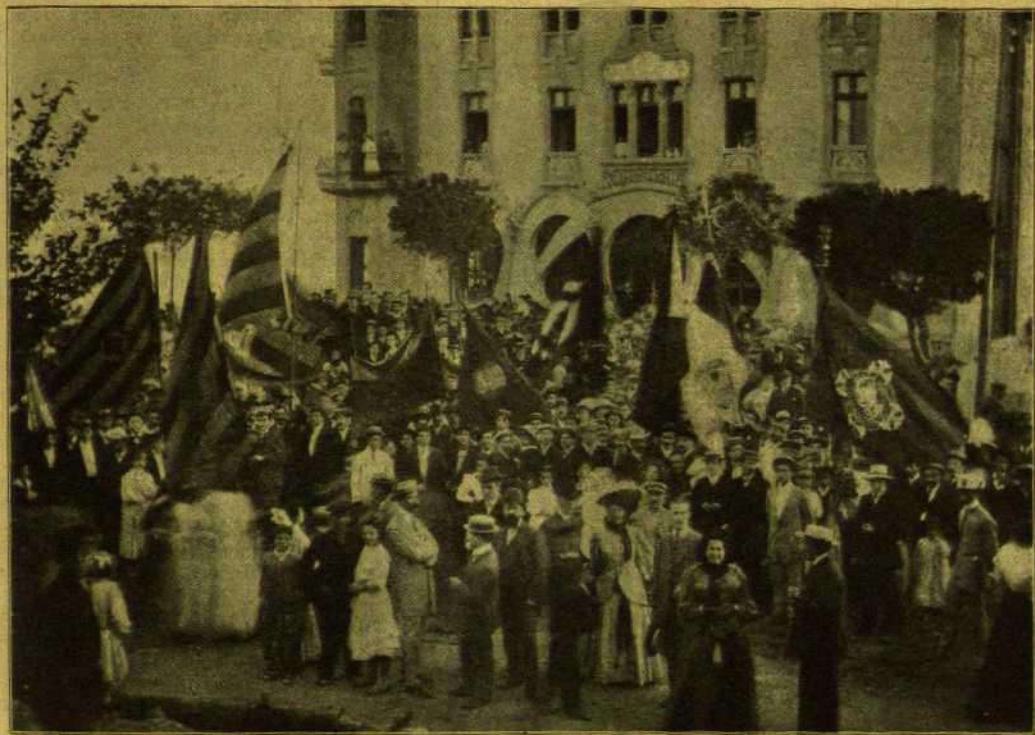
Majorment quan aquesta es qüestió que a *El Imparcial* no pot interessarlo, perque

sigui en Pere, sigui en Pau el jefe dels solidaris, els negociants del *trust* no vendrán pas més diaris.

L'ALTRE dia en el mercat de la Concepció varen vendre a una minyona una butifarra que al ser servida a n'els senyors va resultar que estava plena de trossos de cordill en lloch de carn de porch.

¡Vaya una porqueria!... Dich: ¡vaya una no porqueria!

HA mort l'eminent viol·linista en Pau Sarasate. Espanya pot consolarse de la perdua d'un artista que tan divinament tocava el violi, considerant que li queden no poch polítichs que toquen encara molt millor el violón.

La festa de les banderes, organitzada al Tibidabo per l'Associació Obrera Nacionalista de Gràcia
(Fot. de J. Branguli)

AQUETS del *trust*, tal com el *niño malo* de l'auca, *siempre piensan cual harán*.

Agotada la caixa dels trons del separatisme, cansats ells mateixos de rebregar la Lley d'Administració local, sense ocasió sortosament pera seguir explotant el negoci de les bombes de Barcelona y retirat el projecte de represió del terrorisme que tan bell peu va donarshi a fer el Carnestoltes durant un parell de mesos, calia cercar *otro filón* costès lo que costés pera mantenir el *fuego sacro* de la oposició a Catalunya.

Lo de la mort den Salmerón com a causa eficient de la mort de Solidaritat Catalana, no ha frapat; tothom se'ls n'hi ha rigut, fins els mateixos lectors incondicionals.

Per semblant rahó es que aquets dies s'han posat a barrinar, y rumia que rumiaràs, rumia que rumiaràs, a n'en *Canalitos* li ha vingut la gran pensada. Per tot te deixo: iniciarem una campanya en favor del lliure canvi *para que rabien los catalanes*.

Y acomboyantse ab l'Ortega, ab en Barco (un *barco* que no sab per quines mars navega), ab l'Unamuno, sabí d'ofici y ab en Grandmontagne, il·lustre economista *ultramarino*, ha romput el foch, engegant a n'el deis *paños asquerosos* cap a Haro y Logroño, ahont ha fet l'apologia de les arades y ha renegat dels telers y ha cantat les excelencies de les mongetes rênegues pera bramar contra els drils y les indians.

Anem a dir que a Logroño no ha gosat a ser tan expressiu, perquè allí ja hi ha trobat ferments de Solidaritat y de regionalisme y s'ha vist precisat a posarse a mitja racció d'insults contra Catalunya y el catalanisme, y a telegrafiar als diaris de Madrid pera que de les ressenyes que de la seva conferència va feishí a *priori* ne treguessin lo comprometedor.

Augurem a n'el *pájaro* americà y a n'els que li omplen la menjadora el fracàs més absolut. Aquesta tàctica de pre-

sentar als fabricants com enemics dels pagesos y de crear antagonismes entre les regions agrícoles y les industrials, està ja avuy completament desacreditada. L'agricultor sab per experiència que la preponderancia industrial beneficia la producció agrícola y viceversa.

Ab això, lo millor que pot fer la cobla den Guayaba es anarsen *con la música a otra parte*, perquè tothom està al tanto de que per aquestes economies no cal ni comprar guardiola.

A qui únicament poden convenir es als del *trust*, constituït ara en defensor de la producció agrícola y en particular d'una especie: el *garbanzo*.

Las Provincias y El Noroeste, diaris que representen a València y a La Coruña, respectivament, les tendencies polítiques y socials del *Brusi*, han fet ab motiu de la mort den Salmerón l'elogi de les qualitats que en conciencia poden lloarse en l'ilustre finat.

Pera posarse en pugna ab tothom, l'Avi fins ja arriba a discrepar dels seus.

Anem a dir que això no es estrany, perquè d'un Llorente, director del diari valencià, y d'un Lombardero, director del diari corunyès, a un Baró, director del diari barceloní, hi ha forsa diferència.

Ni el primer ni el segon seràn capassos en sa vida d'escriure un *Hort den Churrumeçu*.

El *Heraldo* se mostra indignat per la publicitat donada pels diputats solidaris y representants del Ajuntament de Barcelona a l'acte de conducció a casa den Salmerón de les corones dedicades a n'el difunt jefe de la minoria solidaria.

Per lo vist lo que al diari madrileny li va fer més mal d'ulls va ser que en el cotxe en que varen ser conduïdes pels carrers de Madrid les esmentades corones hi figurés

EL NOU COS DE VIGILANCIA DELS FERROCARRILS

—¿Que't faran d'aquet nou cos de policia volant?
—Ló que es si no me quitan este armatoste ja te dich jo que no sé com se lo haran para fernos volar.

la bandera de les quatre barras tapada ab una glassa negra.
Es lo que devia dirse:—¿No hay en Madrid bastantes *barras* todavia?

Per aixó mateix, *hombra*, que no li ve de quatre més.

En la sessió municipal d'homenatge a n'en Salmerón, en Zurdo va declarar que no creya en la mort.
Es natural, el regidor *obrero* (?) s'ha proposat seguir tan viu com sempre.

Celebrem la franquesa de la declaració.
Pel demés, ens admira la profunditat filosòfica del pensament.

¿No li va apuntar pas en Valentí y Camp?

Un escamot de lerrouxistes estacionat a la plassa de Sant Jaume, dimars de la setmana passada, esperava la sortida dels regidors pera agredir a n'el senyor Pinilla per haver tingut l'atreviment de suscriure la proposició dels republicans solidaris de que l'Ajuntament acordés un homenatge a n'en Salmerón.

Ja havien comensat a sortir d'algunes boques els crits de «traidor» y «renegat», quan la policia y la guardia municipal varen determinar-se a disoldre els grups, degut a lo qual y a la circumstancia d'haver-se quedat el senyor Pinilla a una sessió de Comissió, els *caballeros del trabajo* no varen poder realisar els seus democràtics intents.

Malgrat l'exemple de *don Prudencio*, que ha obert el camp a les desercions ab el seu magnífich geste de *ahí queda eso*, no se les sab acabar la gent de la *Caza* aquestes esiccions de *conspicuos*.

Y tant com els hi convindria comensar d'acostumarshi; porque tinguin per segur que sovintejarán *ara més que may*.

Frent chor a *El Imparcial*, els demés diaris del *trust* y entre ells el *Diario Universal* del comte de Romanones, se dediquen a buscarnos les pessigolles per l'acte de la traslació de les coronas dedicades a n'en Salmerón al domicili que aquet ocupava en vida, y per la manifestació que s'anuncia al ser trasladades aquelles al cementiri.

Segons aquets eterns cridaners, no's tira ab tot aixó a fer un homenatge a la memoria del ilustre polítich, sino a fer una ostentació de forces separatistes, afegint que es vergonyós que s'exploti el nom d'un home ilustre pera semblants excuses.

En aquest últim concepte, els diaris del *trust* han sofert una sensible equivocació; aquí no hi há més vergonya o manca de vergonya, ni més explotació del nom den Salmerón que la dels qui tracten de ferlo servir de peu de moti y de metxa de passions, pera produir efectes traduibles en un major ingrés a les caixes de les administracions periodístiques del *bloch de la gana* que suen qui-sab-lo pera poder continuar pagant als accionistes l'irrisori *dividendo* producte d'un *superabil* imaginari.

Però encara obeeix a un altra rahó la indecenta campanya d'aquesta premsa madrilenya; els mals ulls ab que venen els seus elements la lliassó que'ls hi han donat els catalans, suplint ab el llur amor y la llur veneració, la fredor, la indiferencia, fins pot dirse el despreci, que ha tingut pel cadavre y la memoria den Salmerón aquet Madrid tan prompte a entusiasmar-se ab el primer titella de la política que afalagui els seus vicis de rassa elevantlos a virtuts, y que deixa passar entre la major soletat pels seus carrers el cadavre del qui fou per tants conceptes digne del seu agraïment.

Abusant indignament de la tradicional hospitalitat de la culta ciutat de Sabadell, una colla dels nostres *caballeros* y de *caballeras del trabajo* varen onar allí l'altre dia ab l'escusa de celebrar un aplech y lo que feren va ser esvalotar la ciutat insultant als tranzeunts, cridant contra els catalanistes y'ls solidaris, xiulant y increpant davant dels llurs centres y societats, y lo que resulta més macàbrich, demanant el cap den Salmerón en ocasió en que aquest estava ja de cos present.

Anem a dir que aquesta circumstancia la ignoraven els escandalosos, perque sino... haurien fet pitjor.

El seny y la prudencia dels sabadellenchs va evitar que lo que no va ser més que cridoria se convertís en batalla campal entre els forasters y els vehins de la localitat perque les provocacions dels de la *Caza* varen ser prous pera que haguessin justificat actes d'energia per part dels sabadellenchs, indignats ab just motiu per semblants escenes.

Segons testimonis de vista, les *caballeras* varen ser les que més bona part varen pendre en tan gloriosa gesta, renegant com a carretera en mitg de la via pública y omplintse la boca ab tot el vocabulari obscè.

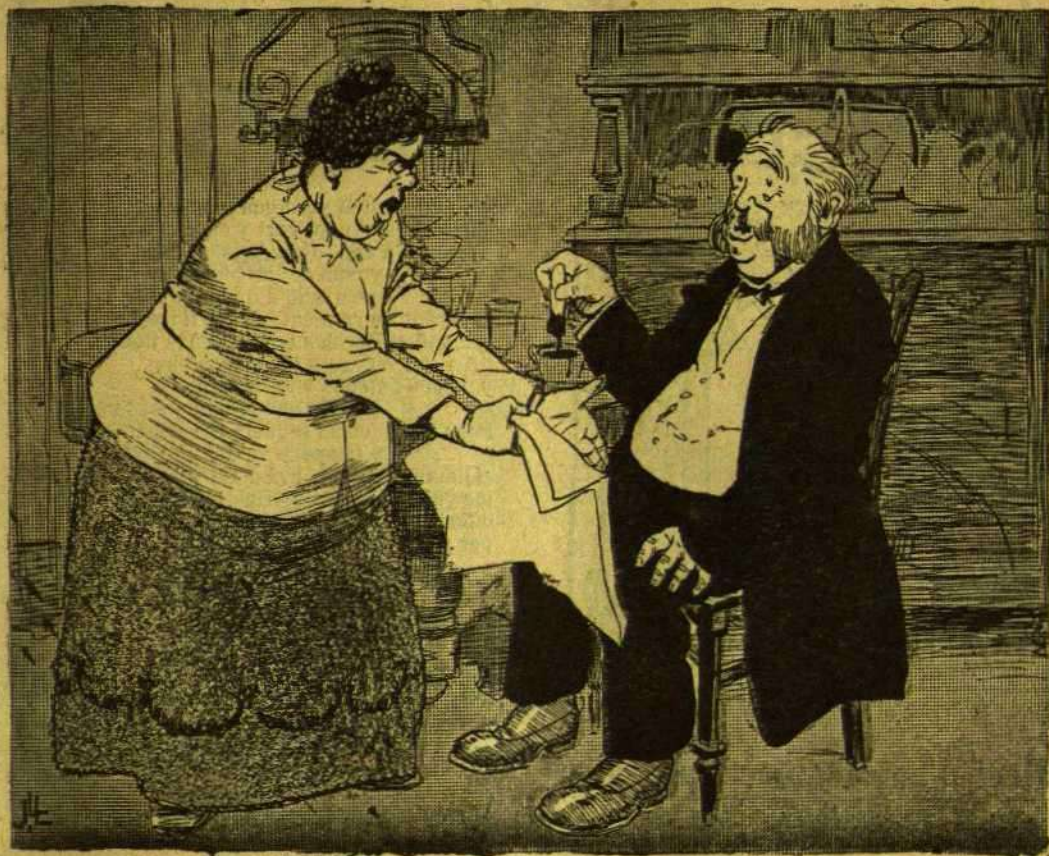
Decididament, com deya no fa gaire *El País*, la *Casa del Pueblo de Barcelona* es lo más semejante que hay en España á la *Maison du Peuple de Bruselas*.

Diu *La Tribuna* parlant del Febrer y Sistiros... o Sistachs:

«El otro día uno de sus agentes se presentó en el domicilio de una familia habitante en la calle de Bailén núm. 7. Trató de que tomase cédula una persona que hace dos años reside en Puerto Rico y otra que hace tiempo ha fallecido.

Y en lugar de retirarse al darse cuenta de la plancha que había cometido, se insolentó con una pobre señora, madre de dos jóvenes que en la casa viven.

El esbirro de referencia refató á la pobre señora á que bajase á la calle, al ser despedido del piso, como se merecía, y no cesó en sus amenazas y frases duras hasta al cabo de un buen rato.

—¿Veus? ¡sempre!seràs tanocal!Quatre dies que't vas gastar un grapat de mils pessetes en això dels Bonos de la Reforma, y mira el diari diu que al Ajuntament mateix ara ja n' donen d'arròs.

Enteráronse los hijos de dicha señora del atropello y fueron en busca del agente para pedirle explicaciones, cuyo agente condujo á éstos, después de varias cosas que sería de larga relación, á presencia de Febrer y Sistachs.

Este cadavrosado infeliz actuó de juez, amenazó á los dos jóvenes con llevar el asunto al Juzgado, y dijo en tono airado:

—Toda persona que pretenda atacarme la mando á los tribunales. Tengo empapelado ya á ¡Cu-Cut! y ahora voy á empapelar á *La Tribuna*.

Y añadió el frescales Febrer y Sistachs con risa jesuítica: —¡No quieren hacer bondad, y el Juzgado ha de encargarse de ellos!

¡El Juzgado! ¡El Juzgado! ¡Pobre hombre!

Volviendo al asunto, convencido el arrendatario de contribuciones de que había metido la pata, pidió mil perdones á los hijos de la atropellada señora, y el hombre, que se las da de altivo, cuando se vió con dos jóvenes resueltos á defender á su madre, como buenos hijos, se arrastró como una serpiente, ó mejor, como una sabandija.

Nada decimos del policía que se prestó á ejercer de testafarro.

Nosotros tampoco ne diem rès, porque ja estem acostumatats a veuren de totes. ¿No veuen lo que va passar l'altre dia?: un de seguretat va comprar figues y va moure un escándol per no volerles pagar.

Per lo demás, devem dirli al Febrer que, per nosaltres ¡plim! Si tots els empaperaments que poguem sofrir han de venirnos del Febrer, cregui que no'ns ne posarem cap pedra al fetge. Més aviat es fácil que rebí algún pobre contribuyente. Y no per rès, nó, sino porque'l Febrer, empipat de gastar y no treuren cap profit, es fácil que vulgui buscar un derivatiu... al seu malhumor.

Al sentir la fresca d'aquets dies, els simpáticos germans Bertrán han sortit a la porta de la botiga ab les bates

que usen pel magatzem y han mirat el temps.

—Adéu, istiu—han pensat; y han llensat al carrer un bonich cartell ab un cap de tigre de respecte, anunciand la seva acreditada pelletería del carrer de Fontanella.

A la nostra Redacció n'ha arribat un y li hem fet bona acullida porque el cartell y la casa que anuncia s'ho meixen.

L'ESQUITX de governador que, en ausencia del efectiu, governa actualment la provincia de Tarragona, va privar arbitrariament les sardanes públiques que ab motiu de les festes de Santa Tecla estaven anunciades en aquella capital.

¡Y quines ganes que té aquet subjecte de ser governador de debó!

Un acte aixís en temps den Moret ja l'hauria ascendit de pet a una subsecretaría de Ministeri.

MACOS Y MICOS

MACOS: San. Bo.; Man. T. y E.; B. Sit.; J. Con. y San.; S. de R.; J. Ro., A. Vi.; E. G. C.; A. C. E.: Contra els aucells de gabia no reconeixem cap més escopeta que la den K. O. K.

MICOS: C. J.; A. P.; Caloes grans; J. de L. C.; F. B.; Un aprenentel; R. M. P.; P. F., Pep Segador; A. V.; R. S. y C.; P. C. de V.; Micherris; Lluisset el ferretaire; J. M. F.; J. G.; A. M.; Ll. B.; Un que toca el violi; J. P.; Ll. F. A.; J. D.; D. G.; Wifred Commwnys; J. A.; F. O.; F. Ll.; J. M. S. G.; P. R.; F. C. J.; X. M.

FANTASIES = D'ACTUALITAT

Diari d'un foraster que, per equivocació, va venir a les festes

Día de la Mercè.
Desde bon dematí, no passa rè,
però a la mitgdiada
succeeix lo mateix altra vegada.
Al entrar la foscò,
a la Rambla no hi hà illuminació.
Per tot lo qual un hom se fica al llit,
tot satisfet d'haverse divertit.

Divendres. Tan bon punt deixo l'Hotel,
dono un cop d'ull al cel,
y com que un servidor
sempre s'ha distingit per previsor,
me'n vaig a cà'n Fradera
y m'hi compro un paraigua de primera.
Aixís que surto de l'establiment
veig que comensa a ploure de valent.
Y al estendre'l paraigua
faig un mal pas y fico un peu a l'aigua.
Per esperar que'm passi la mullena
y tenint de festeigs la pipa plena,
me fico a dintre d'una lleteria
y la premsa del día
que lleigeixo esmorzant, me fa sabè
que'l divendres tampoch passarà rè.
Y també veig ab estupefacció
que'l día abans hi hagué illuminació,
però va sè a altes hores de la nit
quan tothom era al llit.
Quan he esmorzat, torno a mirarme'l cel.
veig que'l mal temps va llarch, torno al Hotel
empipat de fer broma,
me faig anà a buscà un calsat de goma

y ab ell y ab el paraigua ben armat,
surto al carrer tot cert y malmandat.
Torno a la una, dino, prenc cafè
y com qui no ha fet rè
me'n vaig a donà un vol
esperant un moment que surti'l sol
per anà al Parch a contemplá'ls lleons,
l'Avi, les mones y les atraccions
y demés animals y animalades
que diu que hi han posades.
Però'l mal temps segueix tirant per llarch
y tampoch vaig al Parch.
¿Què faràs? ¿què diràs? La sort crudel,
me guía un altre cop fins al Hotel,
d'hont surto havent sopat ab decisió
per anà a veure la illuminació.
Plou a bots y a barrals
y hi hà espatech de fochs artificials.
¡Vegin quina pensada!
¡Illuminació y trons a la vegada!
Perxò, naturalment,
tota la Rambla va buida de gent.
Y jo, ab paraigua y ab calsat de goma,
passant tot sol pel mitg, faig molta broma.
De disfrutar renait,
per últim a les dotze vaig al llit.

Dissapte. A quarts de deu, llet y cafè
y durant el matí, no passa rè;
al mitgdía, dinar
y rè tampoch fins hora de sopar;
havent sopat, com a variació,
gran illuminació.
Rodo fins a la una
y tornemsen al llit, que això es la lluna.

Diiumenge. Finalment
potser podré trobà algún alicient.
Missa de bon matí
al temple del gloriós Sant Agustí.
Després, per esplayarme,
missa de deu al Carme.
Més tart, per esperar fins a mitgdía,
missa a Santa Maria,
Sant Pau del Camp, Bethlem, Santa Madrona
y totes les demés de Barcelona.
Dinar, pendre cafè,
fumà'l puro, dà un vol y no fer rè
fins hora de sopar
y després passejar
plè de satisfacció
per tornà a veure la illuminació.

Dilluns. De bon matí salto del llit
y aixís que m'he vestit
penso: «tant disfrutar potsè es dolent
per la salut» Y agafo diligent
la maleta, el paraigua y el bastó
y'm faig dur per un cotxe a la estació.
Y ara que soch a casa
no sé qui ha estat més ase:
els que han fet el programa o un servidó.

AQUELL

DIMECRES DIA 7 SORTIRÀ EL

Manuscrit Català

Veusaquí els treballs que conté:

PROSA

Antoni M.ª Alcover, Agnès Armengol de Badia, Jaume Bertràn y Bròs, Joan Bisbe de Terol, Antoni Bori y Fontestà, Casimir Brugués, Antoni Busquets y Punset, Joaquim Cabot, Francesch Cambó, Jaume Carner, Francesch Carreras y Candi, Raimond Casellas, Víctor Català, Pompeu Crehuet, Sebastià Farnés, Manel Folch y Torres, Joseph M.ª Folch y Torres, Norbert Font y Sagué, Enrich de Fuentes, Salvador Genís, Carme Karr, Joan Maragall, Manel Marinell, Domingo Martí y Julià, Ernest Moliné y Brasés, Joseph Morató, Miquel del S. Oliver, Narcís Oller, Joseph Pin y Soler, Joan Pons y Massaveu, Enrich Prat de la Riva, Santiago Rusiñol, Joaquim Ruyra y Oms, Antoni Suñol, Salvador Vilaregut.

VERS

Ferràn Agulló y Vidal, Ramón E. Bassegoda, Joseph Carner, Eduard Coca, Jaume Collell, Antoni Costa y Llovera, Francisco Flos y Calcat, Joaquim Folch y Torres, Joseph Franquesa y Gomis, Angel Garriga y Boixader, Martí Genís y Aguilar, Eduard Girbal y Jaume, Angel Guimerà, Joseph Martí y Falguera, Ramón Masifern, Arthur Masriera, Francesch Matheu, Apeles Mestres, Dolors Moncerdà de Macià, Jaume Novellas de Molins, Ramón Picó y Campamar, Manel Ribot y Serra, Joaquim Riera y Bertràn, Ramón Suriñach y Sentfes, Jacinto Torres y Reyetó, Francesch Ubach y Vinyeta, Agustí Valls y Vicens, Lluís Via, Xavier Viura.

Aplegats y ordenats per en Francisco Flos y Calcat

¿Querets la Salut?!

MILANO

FERRO-QUINA-BISLERI

APERITIU HIGIENIC ◆ RECONSTITUENT PODERÓS
Bona gana, sanoh y vigor ◆ PROBEULO ◆

Polvos Estomacals "Casadesús" 185 ANYS D'EXIT 851 Curen les malalties del ventre, evitantne d'altres. 1'50 pts. capsa en centres d'especialitats y en la Antiga Farmacia Casadesús den **MODEST OIXART**.— Arch del Teatre. 21. Barcelona.

¡FUMADORS!

VEGETAL Y SENSE COLA

XAROP VIDA

El millor del mon pera curar enfermetats *Nervioses, Herpes y Reumatisme*. Impideix els atacs de feridura y es un gran reconstituent. De venda: Call, 22, farmacia y demes farmacesi

DIABETIS

SE CURA AB L'ELIXIR DEL **Dr. SASTRE Y MARQUÉS**
Hospital, 109. — BARCELONA

ALIMENTS ALLENBURYS

LA SALVACIÓ DELS INFANTS
Demànise a les Farmacies y Drogueries.

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina prenent la **Jaquecurine Golobart** 1 pta. capsa. Demanis a totes les farmacies y Rambla de las Flors. 4.

NECESSERSE PER A VIATGE

Sachs, mundus y maletes, prous sense competencia. Duch de la Victoria, 15, cantonada Canuda.

¿Les millors bicicletes? "SANROMA" Balmes, 62 BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm 17 (prop de Telefons).—Barcelona

LA MONOMANÍA DE DON MELQUÍADES

—¡Voto á tal! A haberme hecho ^{de g}diario, quizás ahora me harían jefe.